

LA PROFUNDIS

Ա.

I

Երեկ էր դեռ ... երեկ էր թէ դարեր առաջ
 ես կէս մը փուն ու կէս մ'արթուն մօրքս գիրկին,
 Լուսնակ փութիկն վերէն, ինչպէս խոճոր մէկ աչք,
 Կը նայէր վար կարօսագին:

Ու կը հօսէր, կը վարարէր գետք կեանքին,
 Դուռին առջեւ ու տունէն ներս, փողոցին մէջ,
 Խաղով, երգով, աշխատանքով եռանդագին,
 Ու կը քրէր խնճոյքն անվերջ:

Երեկ էր դեռ ... բայց անցեր է կեանքն այդ անդարձ,
 Բայց անցեր են անոնք բոլոր որ հոն իմ շուրջն
 Էին երբեմն. զօդուած սիրով պարզ, աննախանձ ...
 Իրա՞ւ էր այդ թէ ոչ անուրջ:

Մոռացութեան սուգուեր ամէնքն անդունդն ի վար,
 Կարծես անցած չըլլային այս կեանքին մէջէն,
 Եւ անուններն իսկ շատերուն մոռցած եմ ա՛լ —
 Բառեր՝ ջնջուած գիրքի մ'էջէն:

II

Պիտի երբեք ա՛լ չըդառնան օրերն անցեալ,
 Զը հանդիպինք պիտի այլեւս դէմքերուն հին,
 Ու կարօք միայն, ինչպէս հուր անըսպառ,
 Պիտի մընայ մեզի բաժին:

Ուրեմնքն ա՞յս է գիրը խեղճ աղամորդուն —
 Բանալ աչքերն իր արեւուն գեղեցկութեան,
 Ի զուր փնտել իմաստութեան ակը ... համբուն՝
 Իյնալ վի՞հը մոռացութեան:

Եւ իր նիզէն իրեն ոչի՞նչ պիտի մընայ,
 Պիտի ցնդի՞ Այնրօքայնի մ'միտքը վրսեմ,
 Շէյքսպիրի սիրք պիտի անհետանա՞յ ...
 Վերջն հանճարին ա՞յս է նըսեմ:

Տիւ ու գիւեր պիտի իրա՞ր յաջորդեն միշտ,
 Ու ձըմեռէն յետոյ գարնանը հարսնանայ,
 Եւ խնդութեան պիտի՝ անպայման յաջորդէ վիճակն...
 Ոչի՞նչ պիտի նոյնը մընայ:

Պիտի դառնա՞նք որ մ'անպայման մեր տարբերուն,
 Ու չունենա՞նք այլեւս բընաւ երազ ու Սէր,
 Պիտի՝ չըթախծի՞նք, մեր նայուածքը ուղղած հեռուն,
 Ու չըսպասե՞նք ալ անհամբեր

Ներկայութեան անոր որ որ մը պիտի գար,
 Լեցնել մեր սիրքը անպատում երջանկութեամբ,
 Պիտի ըլլար մեր երկինքի արեւ պայծառ,
 Յըրեր ամէն մեռիւ եւ ամպ:

III

Բայց ծիւ-ծաղկին մէջ պիտի՝ դառնանք կեանքին նորէն,
 Վերընծիւղին սերմերուն մէջ, հողին ներքեւ,
 Պապը պիտի իր քողնիկին մէջ օրօրեն,
 Ու հոսի կեանքը հեւ ի հեւ:

Հազար ձեռով վերադառնանք պիտի նորէն.
 Նիւթէն-ոյծէն ոչինչ պիտի անէանայ.
 Իբրեւ արցունք պիտի տեղանք մենք ամպերէն,
 Ու հովին մէջ պիտի մընայ

Հառաչն ամէն մէկ անցորդին կարօտակէզ...
 Սիրքը մարդուն պիտի ծըլի, ծաղիկ բանայ,
 Ու Սէրն անոր ծիածանի կամար ինչպէս,
 Միջոցին մէջ յաւերժանայ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

